

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupíkové v právní věci žalobce: **L. M.**, zastoupen JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Wellnerova 1322/3, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **za účasti: I) POZEMSTAV Prostějov, a. s.**, se sídlem Pod Kosířem 329/73, Prostějov, **II) JUDr. P. V.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2019, č. j. 62 A 3/2018 - 260,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2019, č. j. 62 A 3/2018 - 260, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2017, č. j. KUOK 64492/2017, sp. zn. KÚOK/49727/2009/OSR/7000, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 30 480,59 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Tomáše Vymazala, advokáta.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 7. 11. 2017, č. j. KUOK 64492/2017, sp. zn. KÚOK/49727/2009/OSR/7000, (dále též „rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2017“

či „žalobou napadené rozhodnutí“) žalovaný podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítl jako nepřipustné odvolání žalobce ze dne 21. 5. 2009 proti kolaudačnímu rozhodnutí Městského úřadu v Prostějově (dále též „správní orgán I. stupně“ či „stavební úřad“) ze dne 30. 12. 2003, č. j. SÚ/5276/03-Ing.Ko (dále též „kolaudační rozhodnutí“), z důvodu, že žalobce nebyl účastníkem tohoto kolaudačního řízení. Z kolaudačního rozhodnutí vyplývá, že předmětem kolaudačního řízení byl bytový dům vč. kanalizační přípojky umístěné mj. na pozemku parc. č. X k. ú. K. (dále též „pozemek p. č. X“).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného správní žalobou, kterou Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“) zamítl shora označeným rozsudkem. V odůvodnění uvedl, že žalobce své účastenství v kolaudačním řízení dovozuje primárně z toho, že ležatá dešťová kanalizace vedoucí z bytového domu umístěného na sousedním pozemku p. č. X (dále též „kanalizace“) zasahovala na jeho pozemek p. č. X v k. ú. K. (dále též „pozemek žalobce“). Rozsudkem krajského soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 62 A 123/2015 - 96, kterým bylo zrušeno předchozí rozhodnutí žalovaného, byl žalovaný zavázán právním názorem, že má postavit najisto, zda kanalizace skutečně zasahuje na pozemek žalobce. Jak plyne ze spisu, správní orgán I. stupně uskutečnil dne 28. 3. 2017 kontrolní prohlídku (viz protokol ze dne 28. 3. 2017, sp. zn. SÚ/464/2017-Bou, dále též „kontrolní prohlídka“), při které byly (po vytýčení hranic pozemků p. č. X a p. č. X) provedeny tři výkopové sondy za účelem zjištění polohy kanalizace. Bylo zjištěno, že *se ke dni konání kontrolní prohlídky* kanalizace na pozemku žalobce nenacházela. Z uvedeného krajský soud dovodil, že žalobce nebylo možno považovat za účastníka kolaudačního řízení. Krajský soud výslovně dodal, že rušili by znovu rozhodnutí žalovaného z důvodu nejasností ohledně umístění kanalizace, nebylo by žalovaného možno k čemukoli zavazovat, neboť není zřejmé, jak více by měl žalovaný podklady v tomto směru doplňovat, případně jak by se mohla skutková zjištění v tomto směru měnit; kontrolní prohlídka byla provedena, na ní byly provedeny výkopové sondy, těmi bylo zjištěno, že kanalizace na pozemek žalobce nezasahuje. Krajský soud neshledal důvodné ani námitky, ve kterých žalobce vytýkal správním orgánům, že jej nepřizvaly ke kontrolní prohlídce. Stejně tak nepřisvědčil ani dalším žalobním námitkám. Krajský soud dodal, že postup prvostupňového stavebního úřadu, který zkolaudoval pouze části stavby bytového domu (především bez střechy a kotelny) nepochybně odporuje „*zdravému rozumu*“, což soud konstatoval již v předcházejícím rozsudku ze dne 7. 9. 2016, č. j. 62 A 123/2015 - 96. Část stavby bytového domu patrně není schopna samostatného užívání, avšak tato otázka nebyla předmětem řízení před krajským soudem v nyní posuzované věci. Ačkoliv se tedy žalobce mohl oprávněně pozastavovat nad postupem stavebního úřadu a byť se nad tímto postupem pozastavil i soud, je-li podstatou nyní posuzované věci otázka účastenství žalobce v kolaudačním řízení a je-li krajský soud toho názoru, že žalobci účastenství nesvědčilo, nemůže ani tato skutečnost vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Krajský soud dodal, že spíše než o ochranu reálných veřejných subjektivních práv jde žalobci o principiální úspěch ve sporu; jeho snaze soud, vědom si dosavadního jemu již dobře známého vývoje ohledně stavby uvedeného bytového domu, z určitého pohledu rozumí, skutečné hájení žalobcových práv se však podle krajského soudu ze žalobcova postupu již vytrácí.

III.

pokračování

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).

[4] Správní orgány pochybily, pokud stěžovatele nepovažovaly za účastníka řízení podle § 78 zákona č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále též „starý stavební zákon“). Dle jeho názoru žalovaný i soud vychází z nesprávného právního závěru, že podstatný pro řízení a pro posouzení účastenství stěžovatele je skutkový stav *ke dni provedení kontrolní prohlídky*. Podle stěžovatele je třeba vycházet ze skutkového stavu, který zde byl *ke dni vydání kolaudačního rozhodnutí*, neboť k tomuto okamžiku je třeba vztáhnout závěry, zda lze stěžovatele považovat za opomenutého účastníka řízení. To, jak se stavba změnila následně, je bez relevance. Podle stěžovatele se správní orgány adekvátně nezabývaly rozhodnými podklady a nevypořádaly jeho tvrzení. Z předložených dokladů [zejména ze Zaměření skutečného vyhotovení stavby - inženýrské sítě bytový dům K. - kanalizace, kterou vypracovala společnost Geodetika s. r. o. v prosinci 2003 (dále též „Zaměření z prosince 2003“) a z Koordinační situace, kterou vypracoval Ing. M. O. v červnu 2009 (dále též „Koordinační situace z června 2009“)] vyplývá, že k datu vydání kolaudačního rozhodnutí kanalizace na pozemek stěžovatele zasahovala, přičemž teprve posléze došlo k jejímu posunutí. To bylo zjištěno i při kontrolní prohlídce a potvrzuje to i žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. Odborným porovnáním výše uvedených podkladů z prosince 2003 a června 2009, resp. promítnutím těchto listin do vytyčených hranic pozemků p. č. X a p. č. X, bylo možno zjistit, že kanalizace na pozemek stěžovatele v době vydání kolaudačního rozhodnutí zasahovala. Stěžovatel dále namítal, že správní orgán I. stupně pochybil, pokud jej nepozval ke kontrolní prohlídce; byla mu zaslána pozvánka toliko k vyměření hranic pozemků. Postup stavebního úřadu a v návaznosti i žalovaného chápe stěžovatel jako *unfair* postup. Pokud pak bylo při kontrolní prohlídce zjištěno, že došlo k přeložení kanalizace, bylo třeba vyžádat souhlas stěžovatele a povolení stavebního úřadu, k tomu však nedošlo. Podle stěžovatele nelze daný spor považovat za principiální spor, jak dovozuje krajský soud. Průběh dešťové kanalizace je pro stěžovatele, resp. jeho rodinu podstatný, neboť kolem ní je ochranné pásmo, ve kterém nelze umísťovat žádné stavby. Rodina stěžovatele vlastní v dané lokalitě více pozemků, a předmětný pozemek je pro ni využitelný například za účelem umístění vodovodního nebo kanalizačního řadu, přípojek a další infrastruktury. Umístění kanalizace z bytového domu na předmětném pozemku by takové záměry značně omezovalo. Stěžovatel je dále názoru, že mu mělo být přiznáno postavení účastníka řízení i dle § 78 odst. 2 starého stavebního zákona. To dovozuje z dosavadního nesprávného postupu správních orgánů a specifčnosti svého postavení. Stěžovatel dále obsáhle poukazoval na vady v procesu schvalování změn stavby a na rozpor realizované stavby s dalšími podklady, v důsledku čehož bylo třeba s kolaudačním řízením sloučit řízení o změně dokumentace ověřené ve stavebním řízení, a připustit jeho účast v něm. V této souvislosti poukazoval i na judikaturu, zejména na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/99, sp. zn. IV. ÚS 131/2000, a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2009, č. j. 9 As 44/2008 - 134. Účastenství mu mělo být přiznáno i z důvodu existence požárně nebezpečného prostoru kolem stavby. Obsáhle polemizoval s argumentací krajského soudu a žalovaného, kterou považuje za nepřiléhavou a nesprávnou. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém v podstatě shrnul argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a v rozsudku krajského soudu. Zejména uvedl, že při kontrolní prohlídce bylo postaveno najisto, že kanalizace na stěžovatelův pozemek nezasahuje. Žalovaný má nadto za to, že stěžovatel uvádí pouze hypotetickou možnost omezení umístěním ležaté dešťové kanalizace a jejího ochranného pásma. Důvodem ke zrušení rozsudku není ani to, že se stěžovatel neúčastnil kontrolní prohlídky. O průběhu kontrolní prohlídky byl sepsán stavebním úřadem protokol a rovněž bylo oprávněnou osobou provedeno i zaměření skutečného vyhotovení stavby. Účastenství stěžovatele nezakládá ani to, že při provádění stavby došlo ke změnám oproti projektové dokumentaci ověřené ve stavebním řízení. Postavení účastníka kolaudačního řízení stěžovateli nesvědčilo ani z důvodu přesahu požárně nebezpečného prostoru na pozemek v jeho vlastnictví. Podle žalovaného základním problémem celé stavby je to, že byla v rozporu se stavebním povolením postavena šestipatrová budova, místo povolené čtyřpatrové. Podle stavebního povolení měla být ve čtvrtém patře umístěna také kotelna. Protože stavebník postavil šestipatrovou budovu, kotelnu umístil do šestého patra. Stavební úřad Prostějov rozhodl tak, že stavbu 1. až 4. podlaží zkolaudoval (bez kotelny) a zbylá dvě podlaží byla předmětem řízení o odstranění stavby, přestože kotelna byla od počátku pro zkolaudovaná čtyři patra užívána. S ohledem na uplynutí lhůt však nelze kolaudační rozhodnutí zrušit v přezkumném řízení. Z uvedených důvodů navrhl kasační stížnost zamítnout.

V.

[6] Osoba zúčastněná na řízení I) podala ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém odkázala na své vyjádření k žalobě. Dále zejména uvedla, že kontrolní prohlídkou bylo nezpochybnitelně prokázáno, že ležatá dešťová kanalizace je umístěna pouze na pozemku p. č. X, a nikoliv na pozemku stěžovatele. Stěžovatel však nadále požaduje doplnění dokazování směrem k umístění kanalizace ke dni vydání kolaudačního rozhodnutí s tím, že přijetí podkladů z kontrolní prohlídky stavby nelze připustit. V tomto směru, vědom si toho, že není schopen předložit k prokázání svých tvrzení důkazy, zcela účelově přednáší domněnky o přeložení kanalizace. Ke svým tvrzením nepředkládá stěžovatel žádné relevantní skutečnosti ani důkazy; jeho vyjádření je pouze souhrnem fikcí a neodůvodněných obvinění. Jeho argumentace je proto nedůvodná. Pro případ, že ji soud bude akceptovat, navrhl zamítnutí kasační stížnosti z důvodu zneužití práva stěžovatele ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 1567/2004. Existence šikany ze strany stěžovatele je prokázána početným množstvím jeho podání a řízení vedených před civilními soudy. Osoba zúčastněná na řízení I) proto navrhla zamítnutí kasační stížnosti a přiznání náhrady nákladů řízení.

VI.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou.

[9] Nejvyšší správní soud předesílá, že v tomto řízení nemohl zkoumat jiné otázky, než otázky zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2017, č. j. KUOK 64492/2017, sp. zn. KÚOK/49727/2009/OSR/7000, tedy rozhodnutí, kterým bylo (opakovaně) zamítnuto jako nepřipustné odvolání stěžovatele proti kolaudačnímu rozhodnutí. Nemohl se tedy zabývat zákonností jiných procesů týkajících se předmětné stavby (otázkou zákonnosti stavebního povolení, nečinností v řízení o odstranění stavby atp.), ale pouze tím, zda žalovaný postupoval správně, pokud zamítl odvolání stěžovatele proti kolaudačnímu rozhodnutí jako nepřipustné.

[10] Ze správního a soudního spisu vyplývá, že stěžovatel se přiznání účastenství v kolaudačním řízení domáhá již od roku 2009, žalovaný mu opakovaně nevyhověl (jeho odvolání zamítl jako nepřipustná); rozhodnutí žalovaného byla opakovaně rušena rozsudky správních soudů. První rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 9. 2011, č. j. 22 Ca 229/2009 - 47, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení (kasační stížnost žalovaného proti uvedenému rozsudku zamítl zdejší soud rozsudkem č. j. 5 As 2/2012 - 95). Další rozhodnutí zrušil Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 14. 3. 2013, č. j. 62 A 21/2012 - 110, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (kasační stížnost žalovaného proti uvedenému rozsudku krajského soudu zamítl zdejší soud rozsudkem č. j. 5 As 17/2013 - 25). Žalovaný vydal dne 11. 5. 2015 další rozhodnutí, které zrušil Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 7. 9. 2016, č. j. 62 A 123/2015 - 96, a věc mu opětovně vrátil k dalšímu řízení. Teprve poslední rozhodnutí žalovaného (ze dne 7. 11. 2017, kterým žalovaný zamítl jako nepřipustné odvolání stěžovatele proti kolaudačnímu rozhodnutí) před krajským soudem obstálo; shora rekapitulovaným rozsudkem ze dne 6. 9. 2019, č. j. 62 A 3/2018 - 260, Krajský soud v Brně žalobu stěžovatele zamítl jako nedůvodnou. Tento rozsudek napadl stěžovatel shora rekapitulovanou kasační stížností, jež je nyní předmětem kasačního přezkumu.

[11] Kolaudační řízení před správním orgánem I. stupně se vedlo podle starého stavebního zákona, který v § 78 uváděl, že: *(1) Účastníky kolaudačního řízení jsou a) stavebník, b) vlastník stavby, c) uživatel (provozovatel), je-li v době zahájení řízení znám, d) vlastník pozemku, na kterém je kolaudovaná stavba umístěna, pokud jeho vlastnické právo může být kolaudačním rozhodnutím přímo dotčeno. (2) Sloučí-li stavební úřad s kolaudačním řízením řízení o změně dokumentace ověřené ve stavebním řízení, jsou účastníky řízení i ti účastníci stavebního řízení, jichž by se změna mohla dotknout.*

[12] Účastníkem kolaudačního řízení tedy mohl být i vlastník pozemku, na němž byla kolaudovaná stavba umístěna (za podmínky že jeho vlastnické právo může být kolaudačním rozhodnutím přímo dotčeno). Obdobně je ostatně koncipován i nový stavební zákon (zákon č. 183/2006 Sb.), podle něhož je účastníkem kolaudačního řízení vedle stavebníka a vlastníka stavby *i vlastník pozemku, na kterém je stavba provedena, není-li stavebníkem a může-li být jeho vlastnické právo kolaudačním rozhodnutím přímo dotčeno.*

[13] Je to přitom správní orgán, kdo je zodpovědný za stanovení správného okruhu účastníků řízení, resp. za důsledky spojené s nesprávným stanovením okruhu účastníků

řízení. K tomu viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 5 As 228/2017 - 32, ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 17/2013 - 25 (který byl vydán ve věci týkající se stejných účastníků řízení), jakož i rozsudek rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 - 118. V něm se sice rozšířený senát zabýval účastenstvím ve stavebním řízení, nicméně jeho závěry lze z důvodu obdobnosti právní úpravy aplikovat i na účastenství v kolaudačním řízení (viz rozsudek zdejšího soudu dne 28. 4. 2009, č. j. 9 As 44/2008 - 134, a nálezn Ústavního soudu ze dne 19. 6. 2000, sp. zn. IV. ÚS 131/2000). V odkazovaném rozsudku rozšířený senát zejména uvedl: „rozhodnutí správního orgánu, které nebylo formálně řádně doručeno (oznámeno) účastníku řízení, může nabýt právní moci (§ 52 odst. 1 správního řádu z roku 1967, § 73 odst. 1 správního řádu z roku 2004), nastane-li fikce oznámení rozhodnutí. [...] Je-li účastník řízení, jehož práva, právem chráněné zájmy či povinnosti byly rozhodnutím dotčeny (§ 14 odst. 1 správního řádu z roku 1967), opomenut při oznámení rozhodnutí, nastane fikce oznámení rozhodnutí k okamžiku, k němuž je bezpečně a bez rozumných pochyb zjištěno, že opomenutý účastník seznal úplný obsah rozhodnutí co do jeho identifikačních znaků i věcného obsahu, zásadně tedy rovnocenně tomu, jako by mu bylo rozhodnutí řádně oznámeno. Opomenutí účastníka při oznámení rozhodnutí je v takovém případě procesní vadou zhojitelnou bez újmy na nastalé právní moci rozhodnutí jen za předpokladu, že fikce oznámení rozhodnutí nastala natolik včas, že opomenutý účastník mohl užít zákonných procesních prostředků na svou obranu ještě před tím, než správní orgán měl rozhodnutí za pravomocné. [...] Nastala-li fikce oznámení rozhodnutí teprve poté, co podle mínění správního orgánu již rozhodnutí nabylo právní moci, počínají opomenutému účastníku teprve touto fikcí běžet lhůty pro podání řádných či mimořádných opravných prostředků. Pouhý fakt běhu času od vydání neoznámeného rozhodnutí nemá na nabytí právní moci vliv.“

[14] Rozšířený senát dále uvedl, že byl-li „stěžovatel účastníkem řízení o vydání stavebního povolení, musí být - a to také jako předběžná - zodpovězena otázka, zda stavební povolení vydané v řízení bez jeho účasti nabylo právní moci nebo ne. Od jejího zodpovězení se totiž pak nutně odvíjejí úvahy o tom, jaké procesní prostředky k nápravě tu v jednom nebo ve druhém případě byly dány, resp. zda mohly nebo nemohly být využity. Rozhodnutí nabývá právní moci, jestliže se proti němu nelze odvolat (§ 52 odst. 1 spr. ř.). Odvolání má právo podat účastník řízení, a to do 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí (§ 53 a § 54 odst. 2 spr. ř.). Poznává se, že nejinak tomu bude také při posuzování obdobných případů podle správního řádu z r. 2004: zde (§ 73 odst. 1) je předpokladem právní moci oznámení rozhodnutí a fakt, že proti rozhodnutí nelze podat odvolání. Ze skutkového stavu, tak jak byl popsán podle správního spisu, je zřejmé, že stěžovateli stavební povolení doručeno (oznámeno) nebylo. Soud tu musel řešit otázku značně obtížnou a pro praxi dalekosáhlou: zda v takových případech je vůbec možné, aby rozhodnutí nabylo právní moci ve smyslu § 52 odst. 1 spr. ř., (nyní § 73 odst. 1 spr. ř. z r. 2004).“ Rozšířený senát se zabýval jednotlivými procesními situacemi. K situaci, kdy „opomenutý účastník vystoupí poté, kdy správní orgán již vyznačil nabytí právní moci, a účastenství současně správní orgán popírá“, rozšířený senát uvedl, že „popření účastenství - aby tu byl skutečný spor a měly se od čeho odvíjet žalobní lhůty – se musí nejprve stát procesně účinným způsobem, například zamítnutím odvolání pro nepřipustnost (§ 60 spr. ř. z r. 1967, § 92 odst. 1 spr. ř. z r. 2004), nebo zamítnutím návrhu na obnovu řízení proto, že ten, kdo návrh podal, není účastníkem řízení [návrh na obnovu řízení může podat toliko účastník (§ 62 spr. ř. z r. 1967, resp. § 100 spr. ř. z r. 2004)]. Je pak na opomenutém účastníkovi, aby napadl takové zamítavé rozhodnutí včas žalobou na soudě (§ 65 s. ř. s.). Soud poté - řídě se obdobnými úvahami jako správní orgán v postupu podle bodu třetího – vyšetří jako otázku

pokračování

předběžnou, zda tu jde nebo nejde o opomenutého účastníka. Není-li žalobce opomenutým účastníkem, soud žalobu bez dalšího zamítne. Byl-li ale účastník skutečně v řízení správním opomenut (a jeho procesní obrana - odvolání nebo návrh na obnovu řízení - byla nesprávně zamítnuta pro nepřípustnost), vychází soud obdobně z úvah a argumentace naznačené v bodě třetím. Může tedy žalobu proti zamítnutí odvolání nebo zamítnutí návrhu na obnovu sám zamítnout (zpravidla pro opožděnost) jen v těch případech, kdy opomenutý účastník, ač prokazatelně znal obsah rozhodnutí dostatečně a včas, nevyužil řádně a ve lhůtách počítaných od seznání obsahu rozhodnutí opravné prostředky, které zákon účastníkovi dává (odvolání, návrh na obnovu řízení), jinak řečeno tehdy, proběhly-li lhůty pro opravné prostředky počítané od fikce oznámení marně. A naopak: prokáže-li se, že účastník získal řádnou vědomost o obsahu rozhodnutí (třebas i po měsících či letech od jeho vydání), teprve okamžikem získání této vědomosti se vytváří fikce, že tímto okamžikem mu bylo rozhodnutí oznámeno a že tedy teprve od tohoto okamžiku proti němu mohl podat odvolání (v případě rozhodnutí I. stupně, které správní orgán má za pravomocné), popřípadě teprve tímto okamžikem se počínají odvíjet lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení (u rozhodnutí, které bylo k návrhu někoho jiného vydáno orgánem odvolacím). Není tedy vyloučeno, že i rozhodnutí, které správní orgán i ostatní účastníci řízení mají za pravomocné, může být účinně napadeno opomenutým účastníkem řízení bez ohledu na dobu, která uběhla ode dne, vyznačeného jako den právní moci.“ (důrazy přidány).

[15] Stěžovatel v řízení před žalovaným (a následně i před krajským soudem) tvrdil, že správní orgán I. stupně nesprávně určil okruh účastníků kolaudačního řízení. Domáhal se (zpětného) přiznání účastenství v kolaudačním řízení. Žalovaný ani krajský soud mu nepřisvědčili. Uvedli, že dřívějším rozsudkem krajského soudu (ze dne 7. 9. 2016, č. j. 62 A 123/2015 - 96) byl žalovaný zavázán právním názorem, že má postavit najisto, zda kanalizace skutečně zasahuje na pozemek stěžovatele. Správní orgán I. stupně uskutečnil dne 28. 3. 2017 kontrolní prohlídku, při které zjistil, že se ke dni konání kontrolní prohlídky kanalizace na pozemku stěžovatele nenacházela. Z uvedeného žalovaný i krajský soud dovodili, že stěžovatele nebylo možno považovat za účastníka kolaudačního řízení. Krajský soud výslovně dodal, že rušil-li by znovu rozhodnutí žalovaného z důvodu nejasností ohledně umístění kanalizace, nebylo by možné žalovaného k čemukoli zavazovat, neboť není zřejmé, jak více by měl žalovaný podklady v tomto směru doplňovat, případně jak by se mohla skutková zjištění v tomto směru měnit; kontrolní prohlídka byla provedena, na ní byly provedeny výkopové sondy, těmi bylo zjištěno, že kanalizace na pozemek stěžovatele nezasahuje. Stěžovatel s uvedenými závěry nesouhlasí.

[16] Kasační soud se stěžovatelem souhlasí primárně v tom, že okolnosti rozhodné pro jeho účastenství neměly být posuzovány k datu kontrolní prohlídky, ale k datu vydání kolaudačního rozhodnutí. Jak již bylo výše uvedeno, podle relevantní právní úpravy bylo třeba za účastníka kolaudačního řízení považovat i vlastníka pozemku, jehož vlastnické právo může být kolaudačním rozhodnutím přímo dotčeno. Pokud tedy žalovaný posuzoval podání účastníka, který tvrdil, že jej správní orgán I. stupně nesprávně nepovažoval za účastníka řízení, měl otázku účastenství posuzovat k datu vydání kolaudačního rozhodnutí, nikoliv k datu kontrolní prohlídky (která se uskutečnila několik let po vydání kolaudačního rozhodnutí). Ostatně povinnost zkoumat otázku účastenství stěžovatele k datu vydání kolaudačního rozhodnutí musela být žalovanému

známa i z rozsudku zdejšího soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 17/2013 - 25 (který byl vydán v návaznosti na kasační stížnost žalovaného proti rozsudku, jímž bylo vyhověno dřívější žalobě stěžovatele), podle něhož žalovaný „jistě nebyl pro účely samotného zamítnutí odvolání žalobce pro nepřipustnost povinen se zabývat veškerými případnými vadami správního rozhodnutí prvního stupně, které by žalobce v odvolání namítal, byl však povinen se vypořádat s těmi námitkami, které se týkaly otázky účastenství žalobce v předmětném kolaudačním řízení, v němž došlo k vydání odvoláním napadeného rozhodnutí, nebo které žalobce s touto otázkou spojoval. Pokud by totiž stěžovatel dospěl k závěru, že žalobce měl být účastníkem daného správního řízení, nemohlo by být žalobcovo odvolání posouzeno jako nepřipustné“ (důraz přidán). Dále lze poukázat i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018 - 40, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008 - 126, ze dne 12. 7. 2018, č. j. 10 As 244/2017 - 60. Např. v posledně uvedeném rozhodnutí soud uvedl, že pokud „správní orgán prvního stupně nevymezí správně okruh účastníků správního řízení, je pak úkolem odvolacího orgánu, aby postavil otázku účastenství odvolatele v daném správním řízení najisto.“ Stejně tak lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 5 As 228/2017 - 32, podle něhož v případě odvolání podaného opomenutým účastníkem je úkolem odvolacího orgánu postavit otázku účastenství odvolatele v daném správním řízení najisto. Teprve v případě, že je nepochybné, že odvolatel účastníkem řízení být neměl, je odvolací orgán oprávněn jeho odvolání zamítnout pro nepřipustnost.

[17] Kasační soud považuje za nutné dále akcentovat, že při kontrolní prohlídce bylo zjištěno, že kanalizace není umístěna na stejném místě, na kterém byla umístěna v minulosti. K tomu viz argumentaci samotného žalovaného v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, který mj. uvedl, že na podkladě předložených rozdílů lze usuzovat, že „kanalizace byla od předchozího měření přeložena, přičemž není zřejmé, kdy k přeložení došlo [...]“. Výslovně dodal, že: „V podkladu „Zaměření skutečného vyhotovení stavby - inženýrské sítě bytový dům K. - kanalizace“ není zakreslena společná hranice pozemků X a X v kat. území K., a nelze tak s jistotou tvrdit, že pozemek odvolatele byl stavbou ležaté dešťové kanalizace v době kolaudace dotčen. V současnosti je však již zcela irelevantní tuto skutečnost posuzovat, skutečností zůstává fakt, že umístění ležaté dešťové kanalizace bylo povoleno mimo pozemek parc. č. X v kat. území K., který je ve vlastnictví odvolatele a ležatá dešťová kanalizace je provedena tak, že na pozemek odvolatele žádnou svou částí nezasahuje.“ Žalovaný však i přesto žádné další dokazování neprováděl. Spokojil se s výsledky kontrolní prohlídky, na jejímž základě dovodil, že správní orgán I. stupně správně nepovažoval stěžovatele za účastníka řízení.

[18] Krajský soud se s uvedeným posouzením ztotožnil. Mj. uvedl, že při „měření bylo zjištěno, že v jednotlivých výkopech je vzdálenost vnější hrany potrubí k vytyčené hranici pozemku 90 cm, 55 cm a 50 cm [...] Dle měření bylo potvrzeno, že ležatá dešťová kanalizace je umístěna pouze na pozemku parc. č. X k. ú. K. Tento závěr je podpořen geometrickým zaměřením, které je přílohou tohoto protokolu [...]“. Obsahu textové části odpovídají přílohy protokolu. V příloze č. 1 jsou zaznačeny polohy jednotlivých výkopových sond. Přesné zaměření pak obsahuje listina o zaměření skutečného provedení dešťové kanalizace. Zdejší soud má s ohledem na shora uvedené za prokázané, že se ke dni konání kontrolní prohlídky (28.3.2017) ležatá dešťová kanalizace na pozemku žalobce nenacházela. [...] Pak tedy zdejší soud uzavírá, že žalobce není vlastníkem pozemku, na kterém je kolaudovaná stavba (její část) umístěna, a jeho

pokračování

vlastnické právo proto nemohlo být kolaudačním rozhodnutím přímo dotčeno.[...]“ Krajský soud výslovně dodal, že rušil-li by znovu rozhodnutí žalovaného z důvodu nejasností ohledně umístění kanalizace, nebylo by žalovaného možno k čemukoli zavazovat, neboť není zřejmé, jak více by měl žalovaný podklady v tomto směru doplňovat, případně jak by se mohla skutková zjištění v tomto směru měnit.

[19] Uvedené závěry nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu přijmout.

[20] Jak již bylo uvedeno výše, v dané věci měl být rozhodný skutkový stav k datu vydání kolaudačního rozhodnutí (které bylo vydáno v roce 2003). Nebylo tudíž možno vycházet pouze z výsledku měření (provedeného v roce 2017). Takové měření by mohlo mít jistou relevanci za situace, že by bylo prokázáno, že kanalizace ležela v době vydání kolaudačního rozhodnutí na stejném místě jako v době kontrolní prohlídky. To však prokázáno nebylo (sám žalovaný v rozhodnutí připustil, že kanalizace byla od předchozího zaměření přeložena). Za takové situace nebylo možno ustát na zjištění stran aktuální pozice kanalizace, ale bylo nutno provést další šetření za účelem zjištění, zda kanalizace v době kolaudačního řízení nebyla umístěna na pozemku stěžovatele. Takové šetření však žalovaný neprovedl. Žalovaný tedy nepostavil na jisto, že k dotčení práv stěžovatele dojít nemohlo. Nedostál tedy své povinnosti zjistit, zda správní orgán I. stupně postupoval správně, pokud stěžovatele nepovažoval za účastníka řízení (viz shora citovanou judikaturu).

[21] Stěžovateli je nutno přisvědčit i v tom, že žalovaný řádně nevypořádal všechny jeho námítky, resp. důkladně se nezabýval jeho (podloženými) tvrzeními. Jak již bylo výše uvedeno, stěžovatel se několik let domáhal přiznání účastenství v daném řízení. V této souvislosti opakovaně vznášel relevantní argumenty a předkládal řadu podkladů, ze kterých měla nutnost jeho účastenství vyplývat. Stěžovatel doručil např. dne 2. 6. 2017 žalovanému (v návaznosti na výstup z kontrolní prohlídky) podání ze dne 1. 6. 2017 nazvané „*Vyjádření k podkladům rozhodnutí, návrh na doplnění dokazování*“, ve kterém zejména uvedl, že z přílohy č. 2 k protokolu o kontrolní prohlídce – Zaměření skutečného vyhotovení stavby ze dne 29. 3. 2017, které zpracovala společnost Geodetika s. r. o. („Zaměření z března 2017“), vyplývá, že průběh kanalizace vytyčený při kontrolní prohlídce je odlišný od dřívějších zaměření, vč. toho provedeného stejnou společností v závěrečné fázi kolaudačního řízení (Zaměření z prosince 2003). Z uvedeného dovozoval, že je třeba, aby se žalovaný uvedenými rozpory zabýval a řádně je vysvětlil. Zdůraznil, že v rámci řízení má být přezkoumáváno, zda byla kolaudovaná stavba umístěna na pozemku stěžovatele, resp. zda byl z tohoto titulu účastníkem kolaudačního řízení. Změny proběhnuvší po kolaudaci nehrají v posuzování účastenství roli. Nad rámec toho poukázal i na to, že pokud došlo od kolaudace k posunutí kanalizace, bylo nutno, aby správní orgán k tomu vydal souhlas, to se však nestalo. Dále vytykal správnímu orgánu I. stupně, že jej nepřizval ke kontrolní prohlídce. V podání rovněž poukázal na existenci ochranného pásma kanalizace ve smyslu § 23 odst. 3 písm. a) zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů. Z uvedených důvodů dovozoval, že kanalizace v době vydání kolaudačního rozhodnutí zasahovala na jeho pozemek, a byly tak splněny podmínky účastenství podle § 78 odst. 1 starého stavebního zákona. Dále namítal, že součástí kolaudace nebyla střecha bytového domu a kotelna. Průmět střechy přitom přesahuje na jeho pozemek, z čehož rovněž

vyplývá nutnost jeho účasti v řízení. Nutnost účastenství vyplývá i z požárně nebezpečného prostoru střechy. Dále poukazoval na nezákonnosti kolaudačního řízení. Zejména uváděl, že rozhodnutí o změně stavby před dokončením ze dne 22. 3. 2003, č. j. SÚ 549/03, bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 6. 2016, v důsledku čehož nemůže sloužit jako podklad pro kolaudační rozhodnutí. Stavba je nadto vyšší, než bylo povoleno původním stavebním povolením z roku 1999, přičemž je i v rozporu s územním rozhodnutím (které uvádělo, že výška stavby bude činit 16,29 m) a územním plánem města Prostějova, který umožňoval pouze stavbu 4 podlažních bytových domů bez podkroví. Dovožoval, že v kolaudačním řízení bylo rozhodováno o užívání stavby, jejíž skutečné provedení obsahovalo zásadní odchylku oproti dokumentaci schválené ve stavebním povolení, bylo proto třeba dle § 78 odst. 2 starého stavebního zákona sloučit s kolaudačním řízením i řízení o změně dokumentace. Dále poukázal na všechna svá dřívější podání a nutnost jejich zohlednění. Navrhl, aby žalovaný, po přezkoumání otázky účastenství stěžovatele v kolaudačním řízení kolaudační rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.

[22] Podle názoru soudu se žalovaný s uvedenou argumentací řádně nevypořádal. Žalovanému lze vytknout již vypořádání prvního okruhu námitek. Tento okruh považuje soud za stěžejní pro posouzení dalších námitek (viz dále). Stěžovatel v prvním okruhu námitek zejména poukazoval (vedle toho, že pro účastenství není podstatný stav k datu zaměření, ale stav k okamžiku vydání kolaudačního rozhodnutí – k čemuž se soud vyjádřil již výše) na to, že průběh kanalizace vytyčený při kontrolní prohlídce je odlišný od dřívějších zaměření, vč. toho provedeného stejnou společností. Z uvedeného dovožoval, že je třeba, aby se žalovaný uvedenými rozpory zabýval a řádně je vysvětlil. Tomuto legitimnímu požadavku žalovaný nedostál. Žalovaný poukaz na rozpory vypořádal s tím, že: *„V podkladu „Zaměření skutečného vyhotovení stavby- inženýrské sítě bytový dům K. - kanalizace“ není zakreslena společná hranice pozemků X a X v kat. území K., a nelze tak s jistotou tvrdit, že pozemek odvolatele byl stavbou ležaté dešťové kanalizace v době kolaudace dotčen.“* Tuto jistotu však měl do řízení vznést žalovaný. Jen tak by bylo lze konstatovat, že byl řádně zjištěn skutečný stav věci, resp. dodržena zásada materiální pravdy. Povinnost postupovat tak, aby správní orgán zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (zásada materiální pravdy), prostupuje jako základní zásada činnosti správních orgánů celým správním řízením. Každý účastník správního řízení má právo na odůvodnění rozhodnutí, které obsahuje mimo jiné jasné vysvětlení toho, proč orgán přijal právě takové a ne jiné rozhodnutí a proč vyhověl nebo nevyhověl předloženým vyjádřením, důkazům a důkazním návrhům, jakož i právo na vypořádání vznesených námitek (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64, ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 As 65/2012 - 161, ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, ze dne 24. 6. 2013, č. j. 5 As 160/2012 - 44, ze dne 31. 10. 2011, č. j. 5 As 42/2011 - 112, ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, ze dne 27. 2. 2008, č. j. 6 Ads 35/2007 - 92, ze dne 31. 7. 2007, č. j. 4 Azs 44/2007 - 124, ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005 - 65, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 - 51).

[23] Nejvyšší správní soud k výše uvedenému dodává, že i podle jeho názoru je pouhým laickým okem viditelný rozpor mezi (stěžovatelem akcentovanými a ve spisu založenými) výsledky Zaměření z března 2017 a Zaměření z prosince 2003. Na každém z nich je kanalizace zobrazena na jiném místě, resp. v jiné vzdálenosti od bytového domu. Na

pokračování

Zaměření z prosince 2003 je kanalizace znázorněna výrazně dále od jižní části bytového domu, tedy logicky blíže k pozemku stěžovatele (hranice jeho pozemku však na tomto zaměření vyznačena není), než na zaměření z března 2017, přičemž podle provedeného vytyčení pozemků se pozemek stěžovatele velmi přibližuje k bytovému domu právě v jeho jižní části. Na to poukazoval i stěžovatel, žalovaný však jeho argumentaci přesvědčivě nevyvrátil. Zaměřil se na stav k datu měření v březnu 2017 (jak již přitom bylo výše uvedeno, stěžejní bylo zjistit, kde byla kanalizace umístěna v době vydání kolaudačního rozhodnutí) a bez dalšího dovodil, že stěžovateli nesvědčilo účastenství v daném kolaudačním řízení. Žalovaný nezkoumal (a to i přesto, že bylo zjištěno, že v minulosti došlo k posunutí kanalizace), zda skutečně v minulosti nemohla kanalizace zasahovat na pozemek stěžovatele a nevypořádal se ani s relevantní argumentací stěžovatele v tomto smyslu. Soud se nadto musí pozastavit i nad samotným měřením provedeným v březnu 2017. Soud nerozumí tomu, z jakého důvodu nebyly sondy prováděny i na pozemku stěžovatele, popř. alespoň na hraně pozemků p. č. X a p. č. X (jen tak by bylo lze jednoznačně vyvrátit, že kanalizace nepřesahuje na pozemek stěžovatele), resp. proč k tomuto zaměření nebyl stěžovatel přizván. Jeho účast byla s ohledem na genezi dosavadního řízení a tvrzená dotčení zcela na místě a mohla předejít dalším sporům. Správní orgán I. stupně přitom ani řádně nevysvětlil, jaké zákonné ustanovení bránilo účasti stěžovatele při kontrolní prohlídce.

[24] Uvedené rozpory stran skutečného umístění kanalizace nadto znásobuje i předložená Koordinační situace z roku 2009 (která byla podle údajů na ní uvedených známa i žalovanému z předchozího řízení – akcentoval ji již Krajský soud v Brně v rozsudku sp. zn. 62 A 123/2013, přičemž ji zmínil i žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí), tedy situace z doby blížící se mnohem více datu skončení kolaudačního řízení (než podklad z roku 2017). I z ní vyplývá jiné umístění kanalizace, resp. jiná pozice pozemku stěžovatele ke kanalizaci. S poukazem na tento dokument přitom stěžovatel tvrdil, že minimální vzdálenost stavby od jeho pozemku je 0,45 m, maximální vzdálenost pak 2,52 m, přičemž jižní roh budovy je vzdálen od hranice pozemku stěžovatele 1,05 metrů. Ze skutečného zaměření je přitom zřejmé, že vzdálenost osy kanalizace na východní straně je od bytového domu 1,24 m, přičemž průměr kanalizace je 20 cm. V logice uvedeného pak stěžovatel dovozoval, že (v době kolaudace) musela minimálně v jižní části kanalizace přesahovat na jeho pozemek. Ani tyto rozpory však žalovaný řádně nevysvětlil.

[25] Z uvedených důvodů kasační soud uzavírá, že krajský soud měl rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002 - 35, publ. pod č. 359/2004 Sb. NSS, ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91). Z důvodu, že krajský soud rozhodnutí žalovaného nezrušil, nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než zrušit rozsudek krajského soudu a s tím i rozhodnutí žalovaného. S ohledem na výše uvedené nebylo lze posoudit důvodnost další kasační argumentace, neboť její oprávněnost se odvíjí primárně od výše uvedeného.

[26] V dalším řízení bude proto na žalovaném, aby postavil na jisto, zda kanalizace (popř. jiná část stavby – střecha atp.) v době vydání kolaudačního rozhodnutí (ne)zasahovala do pozemku stěžovatele. V této souvislosti se nabízí odborné zanesení hranic pozemků p. č. X a p. č. X do Zaměření z roku 2003, neboť to by mělo nejlépe ukazovat stav k datu

kolaudace (nedisponují-li samozřejmě správní orgány jiným dokumentem z doby vydání kolaudačního rozhodnutí). Dále se nabízí provedení odborného (nejlépe znaleckého) porovnání dokumentu Zaměření z prosince 2003 s pozdějšími dokumenty (Koordinační situace z roku 2006, Zaměření z března 2017). Soud dodává, že ve spisu je založen geometrický plán ze dne 18. 12. 2003, na kterém je již zakreslena hranice pozemků p. č. X a p. č. X, ze kterého bude lze jistě v otázce účastenství stěžovatele rovněž vycházet. Kasační soud nepřehlédl ani to, že stěžovatel zaslal krajskému soudu Koordinační situaci vypracovanou Ing. M. O. - projekční kancelář, která byla vypracována v únoru 2004, tedy dva měsíce po vydání kolaudačního rozhodnutí, na které je zakreslena kanalizace zasahující na pozemek stěžovatele (viz čl. 45 spisu krajského soudu). Vyloučena samozřejmě nejsou ani další odborná posouzení, měření, porovnání atp., která mohou postavit na jisto, zda stěžovatel měl či neměl být účastníkem kolaudačního řízení.

[27] S ohledem na výše uvedené, jakož i s přihlédnutím k tomu, že řízení ve věci účastenství stěžovatele v kolaudačním řízení trvá již více než 10 let a všechna doposud vydaná rozhodnutí žalovaného byla zrušena, bude žalovaný věnovat náležitou pozornost všem námitkám stěžovatele, resp. jím předloženým podkladům, na základě kterých tvrdil, že měl být účastníkem kolaudačního řízení. Jinými slovy, aby rozhodnutí žalovaného při případném soudním přezkumu již konečně obstálo, bude třeba, aby se žalovaný důkladně vypořádal se všemi tvrzeními a podklady, o které stěžovatel opíral své účastenství v kolaudačním řízení. V této souvislosti se jeví jako vhodné, aby stěžovatel žalovanému před novým rozhodnutím z procesní opatrnosti předložil všechna svá podání a podklady, na základě kterých dovozuje své účastenství v kolaudačním řízení, aby je žalovaný při vydávání svého rozhodnutí mohl zohlednit. Obdobně se jeví jako vhodné, aby žalovaný před vydáním rozhodnutí seznámil stěžovatele se všemi podklady, ze kterých bude při svém rozhodování vycházet, a umožnil mu k nim se vyjádřit, popř. navrhnout jejich doplnění. S ohledem na současnou genezi věci se jeví jako vhodné i to, aby byla stěžovateli umožněna osobní účast při provádění jakýchkoliv měření, sond atp. potřebných pro posouzení jeho účastenství v řízení. Nejvyšší správní soud dodává, že si plně uvědomuje i možné důsledky ve vztahu k bytovému domu, jeho vlastníkům atp. Ty však padají plně na vrub správních orgánů. Jak již bylo výše uvedeno, je to správní orgán, kdo je odpovědný za správné stanovení okruhu účastníků správního řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 17/2013 - 25, ze dne 31. 7. 2018, č. j. 5 As 228/2017 - 32).

[28] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil (výrokem I). Vzhledem k tomu, že již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného (viz výše), zrušil Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení (výrok II). V dalším řízení bude žalovaný postupovat v souladu s výše uvedenými právními názory (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), tj. při zohlednění výše uvedených právních závěrů a při zachování všech procesních práv stěžovatele znovu rozhodne o podaném odvolání stěžovatele. Jeho závěry naleznou srozumitelný a přezkoumatelný odraz v odůvodnění jeho rozhodnutí.

[29] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o

pokračování

kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch, přísluší mu tedy podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení vynaložených proti žalovanému, který naopak ve věci úspěch neměl.

[30] V řízení o žalobě představovaly náklady řízení stěžovatele zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměnu a náhradu hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce činí za čtyři úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby, podání repliky a účast při jednání) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] celkem částku 12 400 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 1 200 Kč (4 x 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupci stěžovatele dále podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu náleží doložená částka 1 579 Kč za cestovné na jednání před soudem z Olomouce do Brna a zpět a promeškaný čas (160 km při spotřebě 6,1 l na 100 km; viz vyhláška Ministerstva práce a sociálních věcí č. 333/2018 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad). Výsledná částka poté byla navýšena o částku 3 187,59 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %. Celková částka za řízení o žalobě tedy činí 21 366,59 Kč.

[31] V řízení o kasační stížnosti představovaly náklady řízení stěžovatele zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč a odměnu a náhradu hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) částku 3 100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „advokátní tarif“]. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, která činí 714 Kč. Celková částka za řízení o kasační stížnosti činí 9 114 Kč.

[32] Dohromady tedy náhrada nákladů řízení za řízení o žalobě i za řízení o kasační stížnosti činí 30 480,59 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen uhradit k rukám zástupce stěžovatele ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[33] Výrok ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoby zúčastněné na řízení neplnily žádné povinnosti, které by jim soud uložil, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. května 2020

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu

